

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen har ingenting gemensamt. Det kan inte bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att möta sig med arbetsgivarklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra, under föreskriden. Därför måste hjälpa yrkesföreningarna arbetarklassen att välsledda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedläggas arbetet när en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betättning för ett gott dagsverke," måste vi på vår färd skriva det revolutionära, "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, inte endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när det som är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

SKANDINAVISK

**I
Sång W Bok
W**

**Utgiven av A L L A R M
Minneapolis, Minn.**

Josef Hillström.

Han föll för de mördande kulornas stål
I kampen mot våldet till slut
De mäktiga vunno sin seger, sitt mål,
Som ofta och alltid förut.
Om liv eller frihet han tiggde dem ej,
Han fordrade rättvisa blott,
Och svaret var domarnas stenhårda nej
Och bössornas dödande skott.

Den tystnat den stämma som manande ljöd
I livsvarm och segerrik tro
Det hjärta som klappat i brinnande glöd
Har stelnat i dödsfylans ro.
Dock minnet skall leva i kommande tid
Hans sång, fast vi sångaren mist
Skall följa vår fana i sekellång strid
Till lycka och seger till sist.

Och vinden med frihetens budskap en gång
Skall susa kring länder och hav
Och sjunga sin mäktiga, jublande sång
För blommor och gräs på hans grav.
Den morgonsol varom han diktat och drömt
Skall säkert med löften och hopp
Ur skuggor och tårar som strålglansen gömt
För kommande slakten gå opp.

Signe Aurell.

Luffaren.

Av Joseph Hillström.

Mel.: Tramp, Tramp, Tramp, keep on a tramping.
Om Ni nu blott lyssnar till,
Jag för er berätta vill,
Om en fattig fan, som luffa' och var "bum".
Han var ingen lättjans träl,
Sökte jobb i ve och väl,
Men fick alltid samma svar, där in han kom.

Kör:

Gå, gå, gå, försök ej stanna.
Här är ingenting för dej!
Akta dej igen kom in,
Ty då burar jag dej in,
Ut på luffen, sådant passar säkrast dej.

Gata upp och ned han drar,
Tills att foten lyser bar,
I ett kök han ser en käring laga mat.
Och han hälsar blygt och ber:
"Låt mej hugga ved åt er."
Men hon svarar endast argt och desperat:

Kör:

På en skylt så läser han:
"Kom till Jesus, arbetsman."
Då han tänker: "Här får jag nog jobb ändå."
Och han ber till gud och hin
Tills hans knän är utan skinn,
Men vid middagstiden ropar prästen så:

Kör:

Se'n i gatan möter han
Stadens "snut", en viktig man,
Som nu frågar, hur han vågat sig ditin.
"Kom med mej till domarn opp!"
Denne svarar endast: "Stopp!
Busar ha ej pängar, låt dem dra för hin."

Kör:

Ändtligt kom den stora dag,
Då han dog, jag tror av slag,
Och han trodde, himlen var hans hem till slut.
När han efter stort besvär
Hinner porten, S:te Per
Slänger den i lås och ropar högt: "Vet hut!"
Översatt av Gösta Brown.

Internationalen.

Upp, trälar, uti alla stater,
Som hungern bojar lagt uppå!
Det dånar uti rättens krater,
Snart skall utbrottets timme slå.
Störtas skall det gamla snart i gruset.
Slav stig upp för att slå dig fri!
Från mörkret stiga vi mot ljuset,
Från intet allt vi vilja bli.

Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
Ty internationalen
Ät alla lycka bär.

I höjden räddarn vi ej hälsa.
Ej gudar, furstar stå oss bi.
Nej, själva vilja vi oss frälsa,
Och samfälld skall vår räddning bli.
För att kräva ut det stulna, bröder,
Och för att slita andens band,
Vi smida medan järnet glöder
Med senig arm och kraftig hand.

I sin förgudning avskyvärda,
Männ guldets kungar nånsin haft
Ett annat mål än att bli närda
Av proletärens arbetskraft?
Vad han skapat under nöd och vaka
Utav tjuvarna rånat är.
När folket kräver det tillbaka,
Sin egen rätt de blott begär.

Båd stat och lagar oss förtrycka,
Vi under skatter digna ner!
Den rike inga plikter trycka,
Den arme ingen rätt man ger.
Länge nog som myndlingar vi böjt oss;
Jämlikheten skall nu bli lag.
Med plikterna vid hittills nöjt oss,
Nu taga vi vår rätt en dag.

Regeringarna oss förtrycka,
Slå ned tyrannerna, giv fred.
Med värnpliktssträjk vi skola rycka,
Just deras bästa vapen ned.

Komma mot oss sen, I kannibaler?
Stå vi alla såsom en,
Och deras morska generaler
Skall kulorna snart få igen.

Arbetare, i stad, på landet,
En gång skall jorden bliva vår!
När fast vi knyta brodersbandet,
Då lättingen ej råda får.
Många rovdjur på vårt blod sig mätta;
Men när vi nu till vårt försvar
En dag en gräns för dessa sätta,
Skall solen stråla lika klar.

(Översatt av H. M-r efter E. Pottier.)

Marseljäsen.

Framåt, I barn av fosterlandet,
Vår äras morgon lyser klar!
Emot oss fräckt förtryckarbandet,
:||: Djärvs höja sina blodsstandar. :||:
Vårt öra, re'n från fjärran lystrar
Till soldateskens hemska larm,
Som smyger skonlöst vid vår barm
Att strypa mödrar, viv och systrar!

Giv akt, medborgare!
Slut leden rot vid rot!
Framåt, framåt, om orent blod
Än forsar vid vår fot!

Vad vill då denna hord av trälar,
Som piskas våra led emot?
Tror man sig kuva fria själar
:||: Med fängsel och med fjättrars hot? :||:
Mitt folk! I forna dar de brände
På krökta ryggar skymfens sår.
Nu ingen tvinga oss förmår
i trældom åter och elände!

Vad? Skola främlingar befalla
Och våra bygder stifta lag?
Och våra unga krafter falla
:||: För fala soldinärers slag? :||:
O, gud! Om trälar skola böja
Vår nacke under okets tvång!
Och nidingar ännu en gång
Till våra härskare sig höja!

Ve er, tyranner! Ve och bäva!
Med fasa ser er an en värld!
Ve er, menedare! Där sväva
:||: I rymden redan domsens svärd! :||:
Ett folk i vapen står mot eder,
Och stupar i sitt blod en man,
Strax föder jorden då en ann
Och jämna tätta våra leder.

Dock, skona denna arma skara,
Som ej sitt ödes skam förstått.
Låt högsint glömska straffet vara,
:||: Som drabbar legohjonens brott! :||:

Men slå till jorden utan skoning
De blodsmän som dem driva fram,
Som skända, sölande i skam,
Sin egen moders hálga boning.

O kärlek du till fosterjorden,
Sänk dina flammor i vår barm!
Kom frihet segerängel vorden,
:||: Och led oss du i stridens larm! :||:,
Inför all världen så vi bära
Ett vittnesbörd om samlad makt:
Och ovän vi till fota lagt,
Ser döende triumfens ära.

(Efter Rouget de l'Isle av E. Fredin.)

Tiggarens fosterland.

Vårt hemland, det är våra trasor,
Vårt hemland, vår tiggarekost.
Blott sommaren tänder oss brasor,
Vårt hemland är dimma och frost.
Vårt hemland är stenhårda marken,
Vårt hemland är trug och förakt,
Vårt hemland är knuffen och sparken
Av envar, som har lust och har makt.
"Vårt hemland, vårt land är i fara,
Till vapen att värna vårt land!"
Det är rikemans fosterland bara,
Som kan fresta en rövares hand.
Låt de rika för mat och brasor,
För kläder, för njutningar slåss —
Vårt hemland, det är våra trasor,
Vårt hemland tar ingen från oss.

"Förrädare, skälmar I ären,
Som ej ömken ert land i dess nöd!"
Drag i fält, ni vid rikemanshären,
Vårt hemland är tiggarebröd:
Drag i fält, ni som diat av spenar,
Edert land är en kelande mor —
Vårt hemland har närt oss med stenar,
Vårt hemland har smekt oss med klor.

Drag i fält ni, när trummorna rulla,
Och när fanorna braska sin ståt —
Drag i fält, ni som diat av spenar,
Och befordran skall följa er stråt.
Drag i fält, ni, som valt edra fäder,
Ni som ärva en rikemansbörs.
Drag i fält, ni, i nysydda kläder
Och försvara ert land, om ni törs!

Drag i fält — när vi vunnit bataljen,
Skall ni mötas med blommor och tal,
Och den tappreste höstar medaljen,
Och en greve blir nämnd general.
Och freden ger ära och byten
Och ämne för dikt och för dröm —
Ja, freden belönar rekryten
Med träben och tidningsberöm.

- Drag i fält — när ni tappade slaget,
När ni komma som hemlandets skam,
Då kamrater av tiggare-laget,
Då är tiden att våga sig fram.

De ha flyktat för slagfältets fasor,
De ha svikit sin kelande mor:
Vårt hemland, det är våra trasor,
Det skall värnas med tänder och klor.

Till vapen, I tiggarkamrater,
För luften, för hånet vi slåss!
Vi äro som födda soldater,
Ty intet förloras med oss.
Vi tarva ej valthornets toner
Och trummans förledarelåt —
Vi föddes till mat för kanoner
Och dö utan liktal och ståt.

Till vapen, försvarom vårt rike,
Kamrater vid traskompani't —
Än sen, om man dör i ett dike,
Man var nära att ta batteri't!
När kanonerna upphört att dundra
Och kratschen att plöja upp sand,
Skall man hitta de trasiga hundra,
Som försvarat sitt fädernesland.

K. G. Ossian-Nilsson.

Själsslaveri är själslig död, och därför är varje man som givit upp sin själsliga frihet en vandrande likkista med en död själ inuti. I samma mening är varje kyrka en kyrkogård och varje präst en mordängel.

”Detta har jag gjort”, säger mitt minne. Detta kan jag icke hava gjort — säger min stolthet och förblir obeveklig. Omsider — ger minnet efter.

Arbetets söner!

Arbetets söner, sluten er alla,
Till våra bröder i syd och i nord!
Hören I ej hur mäktigt de skalla
Ut över världen befrielsens ord.
Ur den förnedrande trældomens grift,
Upp till en hedrande, ädel bedrift.
Oket med påskriften: Bed och försaka!
Länge oss nedtryckt i mörker och nöd.
Människovärdet vi fordra tillbaka.
Kämpa för rättvisa, frihet och bröd!

Icke naturen hårdhänt har dragit
Gränser som skilja fattig och rik.
Hjärtlöst har makten under sig slagit.
Alla dess håvor, rovdjuret lik.
Mot den förödande guldkalven stod,
Kämpen med glödande känslor och mod!
Käckt mot förtrycket ett värn vi oss dana,
Stridsropet genom nationerna går
Sluta er under vår enighets fana,
Fällen ej modet och segern är vår.

Pehr Lindahl.

Vi möts i dag.

Vi möts i dag för fri var träl
Och höjer rösten väl
Vi hand i hand tillsammans stå
Till strid vi måste gå.

Kör:

Håll ert fäste ty vi komma
Starka nu vi är,
Vi vill ej längre vara fromma
Vi en strid begär.

Kör:

Se kamrat på vår fana
Vilken svajar högt.
Strid för frihet den oss mana
Frihet är oss högt.

Kör:

Våra nummer ständigt ökas,
Leden täta är,
Och vi ävenledes fröjdas,
Frihet det oss lär.

Kör:

Armen är long och klädd i trasor
Och behöva hjälp;
Hjälp och icke tomma fraser
Hjälp, kamraters hjälp.

Fri översättning från sången "Hold The Fort."

Carl Johan Rosengren.

Stridsmarsch. Mel.: Arbetets söner.

Upp proletärer! Nöden besvär er
upp att för friheten nu slå ett slag.
Upp för att kämpa och snart nog tillämpa
människorättens likställighetslag.
Upp för att kämpa för frihet och bröd,
lika för alla i lust och i nöd.
Framåt vi tåga med svajande fanor,
färgade röda i tider som flytt.
Frihetens färger ha åldriga anor,
leda oss skall de i striden på nytt.

Ingen får vika, ingen får svika,
ingen får taga tillbaka ett steg.
Kolonner vi forma, framåt vi storma,
var man är modig och ingen är feg.
Alla tillsammans till storms vi nu gå,
förtryckarnas fästen i spillror vi slå.
Hand uti hand, vi varandra nu svära,
tåga så framåt till seger och bröd.
Kommande släkten en gång skola lära,
huru vi stredo i lust och i nöd.

Ingen får vägra; målet skall hägra
liksom en fyrbåk i stormande sjö.
Hårda bataljer mot lättjans kanaljer
bjudes oss ännu om våldet skall dö.
Alla tillsammans vi nu storma fram,
tyrannernas välde skall komma på skam.
Fylke vid fylke och fana vid fana
tåga vi framåt nu led efter led.
Kommande släkten en gång skola ana
måttet av kampen som en gång vi stred.

Liksom en hägring, full utav fågring
svävar nu målet för allas vår blick.
För att det vinna, en gång det hinna,
alla en dag uti striden vi gick.
Alla tillsammans vi gingo i strid,
för att frammana en nyare tid.
Skuldra vid skuldra och sida vid sida,
tåga vi framåt nu led efter led.
Kommande slakten kring världen vida,
ärva skall arvet för vilket vi stred.

Vårt land.

Internationellt proletärkväde.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland
Fins överallt på jord,
Där solen höglå himmelns brand,
Omstrålar dal och berg och strand,
Befruktar liv från syd till nord.
Hell dig vår moder jord!

Vårt land är rikt och skall så bli:
Det gyllne skördar bär,
Och var sekund som går förbi,
Dess friska luft inandas vi,
Som livets flamma föder, när —
Ett härligt land det är.

Vi älska solens ström av ljus
Och liten fågels sång,
Men hata orgeltoners brus
Och mörkets lögn i "herrens hus,"
Där hycklad andakt, sionssång
Oss upprört mången gång.

Kring jorden rustas nu till strid,
Ty, se, vårt land man tog.
Var vän utav den nya tid
Skall bjuda våldets spets därvid.
De bojar, vari man oss slog,
De skola krossas nog.

Vem täljer proletärers tal,
När de med manligt mod,
Utledsnade på livets kval
Stå upp att ta den jord man stal,
Om också guldklätt övermod
Då kräver deras blod?

Vems var det blod, som ständigt flöt
Till krönt bandits försvar?
I krigstrumpeten högt man tjöt
Och människor slaktades som nöt,
Men kejsarn, kungen lagern skar —
Skönt "fosterlandsförsvar"!

De store leva ljuvt och gott,
Ty allt är dem beskärt,
Men tragisk är arbetarns lott,
Åt honom ben man kastar blott
Att gnaga. Är väl sådant värt
Att hålla rätt och kärt?

Arbetets man skall ta sitt land,
Som nu dagdrivarns är.
Och stål skall blixtra i hans hand,

Och han skall lägga an en brand,
Som tyranni och våld förtär,
Om annan hjälp ej är.

Sök lura oss med himlens glans —
Den gubben skall ej gå!
En himmel aldrig, aldrig fanns,
En belzebub med horn och svans,
En svavelsjö med lågor blå —
Blott fånar tro därpå!

I detta tusen bovars land
Vi slott och kyrkor byggt,
Men riva ned dem kan den hand,
Som reste dem mot himlens rand.
Slikt tal nog anses otäckt, styggt,
Men det kan sägas tryggt.

Som blomman spirar ur sin knopp,
Så även skall en gång
Bli verklighet utav vårt hopp:
Med ljus och glans vår sol går opp.
Vår lyckas sköna soluppgång,
Den hälsa vi med sång.

Pehr Lindahl.

Stridssång.

(Mel.: Tramp, tramp.)

Upp till strid för sanning, rätt
Och för frigjorda män'skoätt;
Att envar ifrån allt förtryck må bli fri,
Det är målet för vår id,
För vår kamp och hårda strid
Mot all överhet och lögn, bedrägeri.

Kör:

När vi tåga fram i striden
Mot förtryck och tyranni,
Skall vi alla såsom en,
Hand i hand mot fienden
Storma fram och slå oss fri från slaveri.

Kör:

På en väg som stenig är,
Vi på livets börda bär
Uti fattigdom och nöd vi tråla få:
Liksom djur vi drivas fram.
Men det är vår egen skam
Om alltjämt vi nöjda uti trældom gå.

Proletär som än är ung,
Varför vandrar du så lugn?
Ser du ej den fara som nu hotar dig?
Res dig upp i raseri
Mot förtryck och tyranni!
Frihet, glädje, fröjd blir lönen för din strid.

J. A. J—n.

Arbetsmannen.

Mel.: "Ur Andreas Hofer."

Vem skaffar guld i dagen?

Vem odlar säd och vin?

Vem väver duk av siden,

Som gör den rike fin?

Vem skaffar åt den rike bröd,

Men lever själv i bitter nöd?

:||: Jo, det gör arbetsmannen

Av proletariat'. :||:

Vem trälar hela dagen

Och sliter ut sin kraft,

Ät andra skaffar skatter,

Bekvämlighet och prakt?

Vem driver världens hjul så lätt

Fast själv han äger ingen rätt?

:||: Jo, det gör arbetsmannen

Av proletariat'. :||:

Som fosterlandets söner

Vi äga ingen rätt,

Till föda åt kanoner

Vi skickas rätt och slätt,

Man ser här folkförräderi't:

Det lekes med vårt blod med flit.

:||: Nej upp, I arbetsmän

Av proletariat'! :||:

Och svärjen trohetseden

I krets kring fanan röd,

Att såsom hjältar kämpa

För frihet och för bröd.

Vår fana fladdrar stolt och röd —
Framåt till seger eller död!

:||: Vak upp, I arbetsmän
Av proletariat'! :||:

Vi hava kraft i armen!
Om eniga vi bli,
Så skola vi snart störta
En styv bourgeoisi.
På spillrorna av dennas fall
Ett rike fritt se'n byggas skall.

:||: Vak upp, I arbetsmän
Av proletariat'! :||:

Snart morgonrodnad'n breder
Sin glans vid nordens strand,
Och segerfanan bäres
Av kraftig arbetshand.
Då vinner slaven högsta pris,
Och jorden blir ett paradys.

:||: Då segrar arbetsmannen
Av proletariat'! :||:

Prästen.

Vem beder oss försaka
allt gott som livet bjöd,
Men låter sig väl smaka
av allsköns överflöd?
Vem lever själv i sus och dus
men varnar oss att ta ett rus?

Jo, det gör kristne prästen,
en "herrans tjänare."

Vem dömer oss att plågas
i svavelglödens famn,
om ej vi fromma bedja
i Jesu Kristi namn?
Vem prisar nöd och fattigdom,
men trivs så väl i rikedom?
Jo, det gör kristne prästen,
en "herrens tjänare."

Vem messar hyllningssånger
till kungars lov och pris?
Vem beder oss att kröka
vår rygg för maktens ris?
Vem talar varmt om jämlikhet
men tåler lugnt all olikhet?
Jo, det gör kristne prästen,
En "herrans tjänare."

Vem är se'n fordomtima
ett mörkrets sändebud?
Vem vill försöka kväva
vartenda sanningsljud?
Vem rider spärr mot allting nytt
och svärmar för den tid som flytt?
Jo, det gör kristne prästen,
en "herrans tjänare."

Vem smidde starka bojar
åt den som frihet bjöd?
Vem vigde sanningskämpen
till bålets kättardöd?

Vem stod som vilddjur jämt på lur
att döda varje sann kultur?

Jo, det gör kristne prästen,
en "herrans tjänare."

Vem har i sekler narrat
sitt folk med paradiset?

Vem har var fördom ammat
och dumheten gett pris?

Vem har med hot om avgrundskval
gjort dårar utav tusental?

Jo, det gör kristne prästen,
en "herrans tjänare." N. W.

Ungdomsmarsch.

(Mel.: "Engelbrektsmarschen.")

Fram i arbetes här och fram i ungdomens led
Under röda standar, om ditt hjärta där är med.
Vill du känna dig ung, och vill du kämpa dig fri,
Se här är frihetens skara, och de unga äro vi;
Där i sång vi gå fram, och där vi storma fram i
strid,

För den ärliges id skall gry en ljusare tid:
Vi gå fram som en vår, då alla bojor brista loss,
Vi ha sol, vi ha sång, vi ha segertro med oss.

Vi gå fram, fram i kamp för allas frihet och rätt,
Och vad tungt är för en, blir för mångas skuldra
lätt,

Ty, står orättens borg än som ett berg på sin
grund,

Vi sätta hävstången till och bryta ned den i för-
bund.

Den skall ned, ned i grus, och över fogdeborgar
grå

Skola plogarna gå och skola stugorna stå:

Den skall ned, ned i kamp, och när vi redeliga
stritt,

Då är friheten vår, då är Sveavälde fritt.

Vi gå fram för vårt folk och för vårt fädernesland
Till att lösa dess garn och förtryckets tunga band,
Till att tända dess ljus, att det ser sanningen
klar,

Och till att värna dess liv mot både fogde och
barbar.

Denna jord, den är vår, där andra breda sig för-
nöjt,

Denna jord, som vi röjt, som vi byggt, om vi
plöjt;

Fram till strid för vår rätt, så sannt vi kallas
svenske män —

Ha de rövat vårt land, vi erövra det igen!

K. G. Ossian-Nilson.

SABOTAGE

är namnet på en ny moral stadd i hastig utbred-
ning bland arbetarklassen, var arbetarklassen ger
värde för lön han erhåller.

Ex. Om en lön av \$80.00 betalas pr månad
så erhåller arbetsgivaren för \$80.00 värde av ut-
fört arbete. Om endast \$40.00 betalas sänkes
produktionen därefter.

Soldatsång.

Mel.. Finska Rytteriets Marsch.

Det brinner över jord,
i söder och i nord
står skriet högt mot himmelen av fasor och av
mord.

Till barn och hjärtevän
vem vänder väl igen
från mark och flod som dricker blod av miljoner
män?

Men mitt ur våldets hopar
. . . då stiger där ett ljud —
vem är det väl som ropar
den nya dagens bud.

Kamrater, hörde ni
vår lösen: m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Först binder man i band
vår tanke och vår hand
och driver oss att mörda "för kung och foster-
land"

att offra liv och lem —
"för frihet och för hem?"

Ånej, för guld åt ockrarna och för att göda dem?

För räntor och kuponger
man hetsar oss till mord
och rusar oss med sånger
om hem och fosterjord.

Kamrater, vad ska bli
vårt svar? Jo, m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Se, morgon är när
för frihetsfrontens här,
det jäser runt arméerna bland männen med gevär,
och snabb från stat till stat
går vår revelj: kamrat,
vänd vapnen opp mot herrarna som sådde död
och hat!

Det är ju samma dårar
som tände krigets brand
det är ju samma tårar
och blod i alla land.

Kamrater, kom, stäm i
runt jorden: m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Ja, nu är timman full,
Ur skyttegravens mull
stig opp, soldat från alla land, och slå din herre
kull.

Slit borgfredsskammens band
och räck din starka hand
för hemmens skull åt bröderna av Folkets foster-
land

Mot Mammons potentater
framåt i slutna kamp,
ni frihetens soldater
i tusenfotat tramp!

Vi kämpar världen fri
i enat m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Ture Nerman.

Ungdomsmarsch.

Vårt fädernesland är den vidsträckta jord,
Ej gränser det har uti syd eller nord.
Det sträcker sig kring alla länders rund:
Vårt folk är de enade folkens förbund.
Vi sleto hårt i herrars tjänst mång hundra år;
Vi lystrade till prästens ord som lydiga får,
Vi mördade bröder som kungen befallt,
Och fordom som nu man bestal oss på allt.
Men nu storma vi fram i oräkneligt tal.
Hör vår sång hur den ekar kring skog och kring
dal.

Fram till storms, fram till storms, mot allt gam-
malt och dumt,
Och lys upp där förut det var mörker och skumt.
Men komma vi alla vi fattiga små
Så kan rövarnas makt icke längre bestå.
Vi räcka varandra en broderlig hand,
Arbetare alla i stad och på land.
Vi jubla ut vår segersång med frimodigt hopp;
Vi veta, att intet mer kan häjda vårt lopp.
Vi fylka oss tätt under stridsfanan röd,
Det gäller en kamp uppå liv eller död.
Ja, så storma vi fram i oräkneligt tal;
Hör vår sång hur den ekar kring skog och kring
dal ,
Fram till storms, fram till storms mot allt gam-
malt och dumt,
Och lys upp där förut det var mörkt och skumt.

(“Nemo.”)

Hämnd-marsch.

(Mel.: Internationalen.)

I alla som av bojor tryckas
Och under oken digna ner,
Snart skall var boja undanryckas,
Och snart förtrycket är ej mer.
Eniga stå hela jordens slavar
Och fullt beredda på en strid,
Sen grävda äro våldets gravar —
De gamla levat ut sin tid.

Ah slå ned allt det gamla,
Tålamodet är slut!
Må jordens trälar samla
Ihop sitt torra krut.

Snart stunda skall den stora dagen,
Då vi få tvätta av i blod,
De många, länge tålda slagen;
Snart störtas skall var gudastod.
Böner ha vi nog fått lärt att bedja
Till en gud, som vi aldrig känt;
Nu kasta vi ock denna kedja
Som länge våra lemmar bränt.
Åh, slå ned, etc.

Vi tåligt offrat liv och hälsa
Och allt för gud och fosterland.
Nu vilja vi oss själva frälsa,
Ej längre gå i kyrkans band.
Tronen den skall ned, och altarprålet
Får samma resa göra visst;

Vi skratta blott åt jämmervrålet,
Av tjänare till vite krist.
Åh, slå ned, etc.

Ej böner hjälpa; våra böner
Ej hjälpte oss ur slaverit.
Nu få vi se, om våldets söner
Till herren sätta all sin lit,
När av hämnarns hand de slagna ligga
Och sig vrida uti sitt blod,
Och nåd med bleka läppar tigga,
Berövade allt hopp och mod.
Åh, slå ned, etc.

När våldet slutligen är slaget
Och smitt i egna bojors band,
Och mänskovärdet återtaget
Av trälens skonlöst hårda hand,
Klinga skall det över alla länder
Segersånger och fröjdeljud,
Och sträckas skola tusen händer
Att riva ned de dödas bud.
Åh, slå ned, etc.

Håkan Rode.

Järnarbetaren.

Vem bär den tyngsta bördan här i världen,
Om inte den, som fått den hårda lott
Att bringa fram de oskattbara värden,
Ja allt vad namn av järnarbete fått?

Kanske av massan, som mot honom glöder,
När han försmäktar invid ugnens brand,
Skall smidas kedjor åt hans egna bröder,
Ja, kanske bojor kring hans egen hand.

Vem bygger skepp utav kallhamrat pansar,
Vem göt kanoner, kulor och gevär?
Säg, vem har frambragt klingor, spjut och
lansar

Månn järnarbetarns hand ej spåras där?
Vem smider plogen där, som välver jorden,
Och lien, varmed skörden mejas ned?
Ja, se på småartiklarna på borden,
Månn järnarbetarns hand ej varit med?

Du järnslav, som så många ting frambringar,
Ja du, som under hammarns säkra slag
Det hårda stålet obevekligt tvingar
Till gagn för mänskligheten varje dag
Är du väl aktad såsom du förtjänar?
Nej, ofta från en lättings läppar fräckt
Hånlöjet med ett glåpord sig förenar,
Där du går fram i sliten arbetsdräkt.

Dock slik dig bryr, arbetsman, så föga,
Knärackors glävs och modeapors hån,
Du har ett mål, som hägrar för ditt öga,
För detta målet smid vid hammarns dån.
Och om ett frö av lättingarnes yngel
Vill gripa i din släggas höga skaft,
Grip med din vänstra hand den fräcke slyngel,
Slå med den högra till med dubbel kraft.

X.

Stridssång.

Vi föddes nakna till jorden ned,
Där äro vi alla lika!
Men sedan vi delats i tvänne led,
Som fattiga kallas och rika.
De fattiga fostras i barndomens år
Med lögner om gudar och andar
De rika i krämareskolan få gå,
Att lära sig leva på andra.

De fattiga tvingas med knekttröjan på,
Att lära sig människor slakta.
Det gods, som man stulit från oss, få vi gå
Att som tjuvars väktare vaka.
Vad haver du brutit, du armodets son,
Att man dig så öppet förhånar?
Ty först blir du utsatt för stöld och för rån,
Och sen man dig till väktare lånar.

Man ofta har sagt oss, att rättvisans dag
Skall randas för människor alla.
Men ännu vi stå under knutpiskans slag
Och gå då de rika befalla.
Men äro vi för svaga att slita de band,
De bojar man kring oss har slagit!
Så vilja vi dock säga vår tanke ibland,
Till dem som har allt från oss tagit.

Vi vilja ej längre som pelare stå
Under ruttnade konungatroner!
Ej heller som valboskap vilja vi gå,
För jobbande riksdagsfraktioner!

Vi tröttnat på skojet i riksdagens hus,
Där mörkmännens pänningepåvar
Med våld söka utsläcka sanningens ljus,
När dumheten bränns av dess låga.

Kamrater, kom låtom oss själva gå fram
Att störta förtryckarebandet!
Och när som vi höjt oss ur trældom och skam
Vi börja att rengöra landet.
Vi rensa den luft som de gamla gjort kvav,
Vi störta tyranner patroner!
Åt alla som tryckt oss, vi gräva en grav,
Vid ljudet av frihetens toner.

Ditt människovärde.

Stå upp du mödans son,
Som lyckan rövats från!
Din mänskorätt man stal,
Då man med fagert tal
I nattens svarta garn dig snärde.
Du arme proletär,
Stå upp! Dig känna lär
Ditt mänskovärde, ditt mänskovärde.

När under okets tvång
Du trälat dagen lång
Och hälgmålstimman slår,
Du kanske hungrig går
Att slumra på ditt hårda gärde.
En mänskligare lott
Du kunde få, om blott
Du känna lärde ditt mänskovärde.

Du skulle slippa då
Att se hos dina små
Den tårbegjutna blick,
Som djupt till hjärtat gick,
När bröd förgäves de begärde.
Ja, denna grymma lott
Ej vore din om blott
Du känna lärde ditt mänskovärde.

De rike hånfullt le
Åt dig, när dig de se
Uti din slitna rock,
Och deras lyx ändock
Du skapat, liksom varje värde.
Du gav dem överflöd
Och levde själv i nöd,
Då de förtärde ditt mänskovärde.

O, du till själ och kropp
Utplundrade, stå opp.
Träd in uti vår här
Och bliv en kämpe där!
Vad våra fäder blygt begärde
Man nekade helt fräckt!
Men — kom så gå vi käckt!
Vi trotsa svärdet för mänskovärdet!
Kom, skynda! Kom med fart!
Stormklockan ljuder snart.
Och när vi kämpat ut,
På allt förtryck gjort slut
Och överklassen är sin färde,
Då ha vi äntligt nått
Vårt mål och återfått
Vårt mänskovärde, vårt mänskovärde.
(Lind.)

Vår fana röd till färgen.

Jag vet en fana röd till färgen,
Som har så djupt tilltalat mig,
Som bäres högt för mig och dig,
Som stormar trotsat utav bergen,
Idén hon gav symbolisk form,
Står trygg i var politisk storm,
Vår fana röd till färgen.

O, hon är högröd som skarlakan,
Hon svajar icke från palats,
Men ringe männer ta sin plats
Kring henne, och med barn och makan
De alla in i kretsen gå,
Som känt sin plikt att slutna stå
Kring fanan röd till färgen.

Fäll proletär, ej modet, tåren,
Fastän din stig är törnefull,
Ty när som orätt lagts i mull,
Skall lyckans balsam läka såren.
Då skall ej finnas stora, små —
Ett broderskap skall bildas då
Kring fanan röd till färgen.

Sök aldrig herrskapsgunst att fånga,
Den ger oss säkert ingenting —
Nej, vidgen ut vår slutna ring,
Att vi bli många, många, många!
Av allt vad livet bjuda må,
Vi kärast hålla må ändå
Vår fana röd till färgen.

Ett skri skär genom ben och märgen,
Ett nödrop, våra bröders skri!
Skall vi då stå liknöjda, vi?
Nej, upp kamrater, svärjen, svärjen
Vid allt som för oss heligt är,
Att in i döden hålla kär
Vår fana röd till färgen!

Pehr Lindahl.

Alltid när man talar om organisation, möter man personer som säga: Ja om arbetarna höle tillsammans så vore det en god idé, men se det göra de ej.

Lägg alltid märke till att den som säger så är **själv** oorganiserad, således ett lysande exempel.

På varje plats där oskyldigt ärligt blod har blivit spillt, har kyrkans svärd varit rött.

På varje länk som fångar bundits med, har man sett inristat ett kors.

Altaret och tronen ha lutat mot varandra och på så sätt haft varandras hjälp att existera.

NORSKE OG DANSKE SANGE.

Internationale. Egen Melodi.

Rejs Jer, fordømte her paa Jorden
Rejs dig, du Sultens Slavehær!
I Rettens Krater buldrer Torden,
nu er det sidste Udbrud nær.
Bryd kun Fortids møre Mur i Stykker.
Slaveskarer, der er kaldt!
Snart Verdens Grundvold sig forrykker,
fra Intet da vi bliver Alt!

∴ Vaagn til Kamp af Jer Dvale,
til den allersidste Dyst;
— og Internationale
slaar Bro fra Kyst til Kyst. ∴

Ej nogen mægtig Gud og Kejser
og Folkehøvding staar os bi.
Nej, selv til Kampen vi os rejser,
vor Folkeret forlanger vi.
For at knuse Tyvene vi føder,
for at fri vor bundne Aand,
vi puste vi til Essens Gløder,
og smede med en senet Haand.

Vaagn til Kamp o. s. v.

Vi knuges under Stat og Love,
vi flaa af Skatters skarpe Klo.
Og pligtfri kan den Rige sove;
vor Ret kan ingen Steder gro.
Lad os kaste Aaget af vor Nakke!
Lighed fordrer: Pligt for Ret.
Med Pligterne vi tog til Takke,
nu tager vi vor Løn for det.

Vaagn til Kamp o. s. v.

Ved Oftringen til Mammons Ære
har Guldets Konger aldrig haft
et andet Maal end det at tære
paa Proletarens Arbejdskraft.
Denne Bande ved vort Slid og Plage
til en mægtig Rigdom kom,
og naar vi fordrer den tilbage,
forlanger vi vor Ejendom.

Vaagn til Kamp o. s. v.

Arbejdere i Stad, paa Landet,
en Gang skal Verden blive vor.
Den dovne Snylter skal forbandet
forjages fra den rige Jord.
Mange Gribbe paa vort Kød sig mætter,
lad os jage dem paa Flugt.
Vor Kamp en herlig Tid forjætter,
hvor Solen altid straalers smukt.

Vaagn til Kamp o. s. v.

Ungdomssang.

Mel.: Første Majdag, Blus og Brande!

Som en Fos i al sin Vælde
styrter skummende afsted,
baner Vej trods haarde Fjelde,
river mangt og meget med,
higer Ungdom imod Maalet
med en Vilje, stærk som Staalet,
gjennem Baal og Brand,
fører Ungdom an,
gaar i Spidsen frem til Kamp for Fremtidsland
∴ og højest Fanen vajer. ∴

Ingen Skranker er saa stærke,
at de ej kan brydes ned,
stem da Skuldren mod, lad mærke,
Ungdom, Kraft og Spænsthed,
medens Tidens Hjul sig drejer
Reaktionen bort vi fejer
som en Stormvejrs Flod,
river op med Rod,
hver en Hindring, som for den i Vejen stod,
∴ gaar Ungdom frem mod Sejer. ∴

Ingen kan som Ungdom gløde,
værne trofast om sin Sag,
derfor, Ungdom, lad os møde
under luerøde Flag,
og naar Tusinder af Næver
kækt det røde Banner hæver,
vil ved Stormens Sus
Reaktionens Hus
med et mægtigt Brag da styrte om i Grus,
∴ og Friheds Sol vil skinne. ∴

Brand.

De revolutionære Arbejderes Kampsang.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Mod Lyset de stred gennem tusind Aar,
de slægter, der visned og døde;
ad selvsamme Stier vi stejle gaar
fra Skakternes stenede Øde;
∴ thi Længslen efter Lysets gyldne Kyst
er evigt sydende ihvert et Bryst. ∴

Med den skal vi knuse vor Fiendes Hæl
i mægtig og luende Glæde,
med den skal vi splintre vor Trældoms Pæl,
og sprænge hver Bølge og Kæde.
∴ Saalænge tav vi under Haanens Slag
til Trodsen spirede af Sjælens Nag! ∴

Og Guldets Dæmoner skal bange staa
og fryse for Vreden fra Skakten;
dens brandgule Had skal i Døgnets Graa
fortærende slikke om Pragten.
∴ Ve dem, der tror, fordi vor Ryg blev grum,
at ogsaa Sjælen den blev sløv og stum. ∴

Nej, Sjælen er vaagen fra Skaktens Graa,
mod Tindernes Sol vil vi drage;
vor Skare er talløs, vor Længsel blaa
som Himlen i høstklare Dage!
∴ Thi Længseln efter Lysets gyldne Kyst
er evigt syngende i hvert et Bryst. ∴

Enhver Arbejder, der holder paa den nationale
Enhed, erklærer sig for Fjende af Arbejdernes
internationale Enhed.

Arbejderungdom, hold Idealet højt og lad de
kloge Oldinge trække paa Skuldrene. De tilhø-
rer det som gaar, og vi det som kommer.

* * *

I. W. W. er Socialismen i Arbejderklæder.

* * *

Tegn dig som Abonnent paa "Allarm".

Højt vi hæver.

Mel.: Stilstand for unge Hjerter Døden.

Højt vi hæver Rebellionens Fane,
Ungdom, saml dig vaagen under den,
vi et Slag skal slaa mod gammel Vane
med vor friske Talekunst og Pen.
Der er mange Krav, som skal indfries;
der er Lænker, som skal løses op,
her maa ikke taales eller ties,
derfor leve Rebellionens Trop.

Mod alt raaddent, som ej Pust kan taale,
retter vi vor friske Tankevind,
og vi sender Frihedslynets Straale
ned i hvert et sløvt og fattigt Sind.
Fylder det med Oprørstrang og Vrede,
farver Tanken, som er bleg og træt,
lærer, at vi ej skal ydmygt bede,
men at vi skal kræve stolt vor Ret.

Pligten kalder, op til Kamp, I Unge,
saml Jer under Fanens røde Dug,
alle I, hvis Kaar er smaa og tunge,
thi for hver en Kraft har haardt vi Brug.
Frem mod Såranker, som vil Frihed hæmme,
Sejr for alt, som op mod Lyset bær.
Det skal kendes, at man ej kan tæmme
Ungdomsrebellionens stolte Hær.

Hans Laursen.

Arbejdets Mand.

Mel.: Slesvig, du elskede, omstridte Land.

Arbejdets Mand, du som haardt for dit Brød
Livet igennem maa trælle og slide;
du, som kun kender til Savn og til nød,
du, som fra Vuggen har lært kun at lide;
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!

Frihed, Lighed være dit Maal.

Vel er du fattig, men har dog en Ret:
den til at leve saa vel som de andre;
vel har din Oplysning inderlig slet,
men du ej længer i Mørket skal vandre.
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!

Frihed, Lighed løser hvert Baand!

Vel er du ikke som Rigmanden flot,
har intet Guld, som kan købe dig Ære;
vel er dit Sprog (som din Næve) lidt raat,
Samfundets Støtte din Haand dog skal være.
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!

Frihed, Lighed være dit Maal.

Arbejdets Mand, ræk din Broder din Haand.
spræng den forrustne, end strammende Lænke,
som man har lagt paa din slumrende Aand;
brug saa, din Ret til for Frihed at kæmpe.
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!

Frihed, Lighed løser hvert Baand!

Op til Kamp!

Mel.: Marceillaisen.

Op til Kamp! Op, I Arbejdersønner,
svinger Fanen for Frihed og Ret;
hør den Røst, hvoraf Verden gendrøner,
;: vi er lige og lige vor Pligt. ;:
Lighedsaanden fra Oldtidens Grave
stiger vældig og kalder til Kamp,
Guldets Magt hensvinder som Damp
og Tyranner i Dødsangsten rave.

Vi svinge vil vort sværd
og kæmpe for vort Værd,
vi slutter Pagt
mod Vold og Magt,
til de i Grav er lagt.

Længe gik vi taalmodig, skønt lænket
var vor Aand til Despoternes Aag;
længe taalte vi Æren blev krænket,
;: medens Retten i Støvet blev traadt, ;:
længe betled' vi Ret til at nyde,
hvad vor Daad og vor Virken har skabt,
til at leve vi kun Ret har haft,
mens som Træle vi sled for de andre.

Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

Se, Tyrannernes Slæng, hvor de bæve,
hvor de lokke med smigrende Ord.
Før vi voved' knapt Haanden at hæve
;: efter Kummer fra Overflods Bord, ;:
men nu hæve vi stolt vil vor Pande,
vi vil sprænge den Lænke, der trang,

som Slaver os til Jorden tvang,
fast som En vi alle vil stande.

Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

Op da, Mænd! Op, nu Tiden er kommen,
op, nu Døgnets Basuner har lydt:
snart forfærdelig lyde vil Dommen
∴ for det Arbejderblod, der er flydt; ∴
se, det blodrøde Banner, der vajer,
tolker Tidernes ventede Sag;
snart Rygtet vil fra Dag til Dag
melde Friheds og Lighedens Sejer.

Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

E. W.

Fremad.

Egen Melodi.

Fremad! fremad! paa Kundskabs, Lysets Bane,
vi slutte Trop med prøvet Mandemod.

Fremad! vaj stolt! vor kære Kundskabs-Fane.

Nu ud i Sporet flyder mer ej Blod.

Nej blot til fred'lig Dont

∴ den nu ∴

os kalder.

∴ til Kamp ∴

for Kundskabens lyse Væld. ∴

Af Armod født, men ædelt dog vi tænke,

og vi har Mod i Bryst og Kraft i Arm.

Og ej vi taale Tyranniets Lænke,

som skaber Slaver, vækker Haan og Harm.

Becker.

UNGDOM.

Mel.: Vinteren rasat.

Stilstand er for unge Hjærter Døden,
Stormmrasch fremad — det er deres Liv.
Op til Kamp mod Mulm for Morgenrøden,
til I hører nye Tiders Bliv!

Indtil Straalen flænger Skyens Dække
med en Rift, som aldrig kan sys til,
indtil Aandsbasuners Røster vække
dulgte Fostre frem til Livets Spil!

Træng Jer tæt i Fylking, alle Unge,
under Friheds brede Kongeflag, —
det, som raaber med sin Flammetunge
Sejr for hver en stor og ædel Sag;
Sejr for Tankens Flygt, som nu er tøjlet,
spærret halvt af Middelald'rens Bur;
Fald for gammelt Træværk, dækt af Fløjlet,
Fald for Alt, som strider mod Natur!

Unge Mænd! Vliv aldrig gammelkloge!
Bøj Jer aldrig for en Samfundsløgn!
Had bestandig Uklarhed og Taage!
Tro, at hver en Dag er klar og søgn!
.... Ser du Junk'ren der med Sidevaaben?
han bær' Hjælm og Stjerne i sit Skjold!
Skjoldet er af Pap! Løft dristigt Kaaben!
.... Og du ser en Prangers Støvlesaal.

Unge Mænd! Træd an til Vaabendansen!
Stram Jer Muskelkraft og øv Jert Mod!
Det er muligt for at vinde Kransen,
kræves Draaber af Jert bedste Blod.

Frem, bestandig frem at kløve Taagen!
Mulmet, det er surt og tungt og grimt!
Og, imens det varer, hold Jer vaagen
ved de spredte lyse Kornmodsglimt.

S. Schandorph.

Frihedssang.

Egen Melodi.

Op, I Slaver af alle Nationer,
I, som træller fra Morgen til Kvæld,
ræddes ej for de haarde Patroner,
højt for Frihed vi raaber vort Held.
Thi de Dage skal komme, ad Arbejdets Mænd
ej forgæves skal fordre sin Frihed igen.

∴ Paa vort Løsen giv Akt:

“Enighed giver Magt!”

Raabet er: “Proletarer til Kamp!” ∴

Mindes I ej fra Fortidens Dage,
dengang Folket det selv tog sin Ret; —
maa vi nu li'som Fædrene tage! —
Vid, at Jorden er vor, — hver en Plet!
Thi de Dage o. s. v.

(Frit oversat fra Svensk.)

Socialisternes Marsch.

Egen Melodi.

Snart dages det, Brødre, det lysner i Øst —
til Arbejdet, fremad i Kor!
Man haaner den fattiges eneste Trøst:
vor Ret til at leve paa Jord.
man deler vor Frihed, beskærer vort Brød;
til Arbejdet! Liv eller Død!

Aartusinders Aag paa vor Nakke blev lagt,
vi bar det og tav i vor Nød;
men er vi de mange, saa være det sagt;
vi fordrer det daglige Brød.
Samdrægtige gaar vi i Sorg og i Nød
til Arbejdet! Liv eller Død!

Til trælle i Sind og til Slaver af Guld
den voksende Slægt fostres frem,
og Jorden saa aldrig saa ussel et Kuld
som det, der paa den nu har Hjem;
thi Lykken maa visne ved Tryglen om Brød —
til Arbejdet! Liv eller Død!

Vor Arne er kold og vort Hjem kun et Skjul
for trængsler og Tvedragt og Savn;
vor Idræt man fængsler i Bur som en Fugl
og kaster Foragt paa vort Navn.
Os levnes kun Hadets den ulmende Glød —
til Arbejdet! Liv eller Død!

Rigmændene fodres ved Arbejder-Slid,
og Præsterne fører os frem
til Pøle af Svovl paa den uderste Tid —
naar ikke vi ofrer til dem.

Vi bygger en Guldgrav, Tyranner! for Brød —
til Arbejdet! Liv eller Død!

Det knager i Samfundets Fuger og Baand, —
lad falde, hvad ikke kan staa! —
Men ræk mig, o Broder, din barkede Haand,
før i Løgn og af Sult vi forgaa.
En bygning vi rejser til Skærm i vor Nød:
til Arbejdet! Liv eller Død!

La Carmagnole.

∴ De Rige tæner ej paa os, ∴
∴ man kræver Skatter for at slaas, ∴
Rigsdag, som kuer os,
Kaserne, som burer os,
∴ og Præsters sorte Hob!
∴ Synger vor Sang ∴ ∴
frit en Gang.
Ja ned, ja ned med dem.
∴ Synger vor Sang, ∴
Ja ned, ja ned med dem.
Synger vor Sang
frit en Gang.

∴ Nu Krig ej mer blandt Menneskeslægt, ∴
∴ for Mand og Kvinde samme Ret, ∴
Ingen, som højner sig,
ingen, som bøjer sig;
∴ enhver maa leve frit.
∴ Synger vor Sang ∴ ∴
frit en Gang.
Ja ned med Voldets Magt.
∴ Synger vor Sang. ∴
Ja ned med Voldets Magt.
Synger vor Sang
frit en Gang.

.,: Med Monarkisten sat paa Spig .,:
.,: og alle Præster ligge Lig. .,:
.,: Ja nakker dette Rak .,:
.,: og kaster dem for Fa'n.
.,: Synger vor Sang .,: .,:
frit en Gang.
Ja ned, ja ned med dem.
.,: Synger vor Sang. .,:
Ja ned, ja ned med dem.
Synger vor Sang
frit en Gang.

* * *

Man kan ikke paa samme Tid være forenet
med en Del af Kapitalistklassen og samtidig
være dens Fjende.

Kun Taaber og Bedragere kan forfægte et
sligt Standpunkt.

REGISTER FÖR SVENSKA SÅNGER.

No.	Namn	Sida
1.	Josef Hillström	3
2.	Luffaren	4
3.	Intenationalen	5
4.	Marseljäsen	7
5.	Tiggarens fosterland	9
6.	Arbetets söner	12
7.	Vi mötas i dag	13
8.	Stridsmarsch	14
9.	Vårt land	15
10.	Stridssång	18
11.	Arbetsmannen	19
12.	Prästen	20
13.	Ungdomsmarschen	22
14.	Soldatsång	24
15.	Ungdomsmarsch	26
16.	Hämnd-marsch	27
17.	Järnarbetaren	28
18.	Stridssång	30
19.	Ditt människovärde	31
20.	Vår fana röd till färgen	33

REGISTER FÖR NORSKE OG DANSKE SANGE.

No.	Navn	Side
1.	Internationale	35
2.	Ungdomssang	36
3.	De revolutionære Arbejderes Kampsang	37
4.	Højt vi hæver	39
5.	Arbejdets Mand	40
6.	Fremad	42
7.	Ungdom	43
8.	Frihedssang	44
9.	Socialisternes Marsch	44
10.	La Carmagnole	46

VARJE ARBETARES ABSOLUTA
SKYLDIGHET MOT SIG SJÄLV ÄR
ATT UNDERSTÖDJA ARBETARPRES-
SEN.

De bästa på engelska språket äro:

“Solidarity”

utgiven av I. W. W. Publishing Bureau,
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

“Industrial Worker”

Adr.: Box 1857 Seattle, Wash.

Båda utkomma varje vecka.

Prenumerationspris \$1.00 pr. år.

Till kommissionärer 2c pr. exemp.

Köp! Läs! Sprid! "ALLARM"

Organ för de revolutionära, industriellt organiserade skandinaviska arbetarna i Amerika.

Utgivare: Skandinaviska Recruiting Union
av L. W. W.

Minneapolis, Minn.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år	\$0.75
Till Sverige och Canada	\$1.00

Kommissionärer erhålla 50% rabatt.